

# יום ד', יד' בשבט תשנ"ז (22 בינואר)

"עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם,

יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי עתידם"

אבא קובנר, 1978

## תקראת "שבת שירה":

יש נופים ששבת שירה (ברגה "בשלה" - הלכה הקרובה),  
מפלים בחורף הש"ר מאכל' שבת שלאכאום עופות וכו'  
וציפורי הידור שבחורף. ואם למנהג לב:

בפרט הלכה - "בשלה" - קיזאום גם את הש'פור על המן,  
לירד ל'שלה במזג, שגלח:

"אכאום היום כי שבת היום זה. היום לא תמצאוהו בשנה...

וזה היום השג'ע' יצא מן העם לקדש ולא מצאנו" (שמות, וז, כג-כד)

איום האנש' ליצא לקדש הלכו בל' שג' ופלו בשנה  
מן המן שבכ'ים על מנ' לאסוף אלו בבוקר ותיב'או  
תמנה' ע'נ' כל העם.

"וזה בבוקר יצא לקדש - ולא מצאנו"

והיכן ה'ה המן הנה שהנ'אווה אהל?

אלא שהקד'מם הציפורים שבא כד' ל'ה, וילאוו למחוק  
כז' ל'מנ' דברי משה, ואם הלכה הנה מקור'ת' אצל כל העם.  
מל'ת' כ' האוו' הציפורים לאו ל'פן.  
ואמ' נוס'ת' לכו?

היום למכ'ים את צצקין - בפרט בשלה" (ספר הגזע).

## תקראת ס'ו בשבת (מחר!):

נופים כל העז'ת' אהבו באכ'ל פיר'ת' כס'ן בל'ת.  
האלכ'ת' מסתפקים באכ'ל פיר'ת' של ארץ ישראל ובחוקת  
מכ'ת' פיר'ת' ל'ל'ת.

והספרים נופים לאכול את פיר'ת' במכ'ת' וביר'ת' של  
שמה וזמנה, ואם כל פ'י אחרים ומחורים ופמנ'ים, ושר'ת' מל'ת'  
(הארץ ופיר'ת'ה. ואכ'ל הספרים נ'עז'ת' בל'ת' ס'ו בשבת, מל'ת'ת'  
במ' כס'ת' וב'ל'ת'ת' ועז'ת'ת' ג'ק'ת'ת' במ'ת'ת'ת', לקדש מ'ת'ת'  
וכתוב'ת' ומ'ת'ת'ת' חז'ל, ב'חור מאחר' זוהר המ'ת'ת'ת'ת'ת' פיר'ת'ת'ת'ת'.

יום נעים!